

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

In Passionem D.N. Iesv Christi Homeliae quinquaginta sex, Theoremata
viginti octo, totidemque sermones. In Monotesseron Praeterea Eivsdem
Passionis Dominicae, iuxta Euangelistarum & historiae fidem, Elucidatio.
Conciones ad Haec Paraeneticae in praecipuis anni & Sanctorum
festiuitatibus habitae

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXVIII

De multiplici iubilo, quo Christus ascédit in cœlum, & quæ via sit illum
sequendi Serm. I.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47113)

bi se abscondere, illuc se imprimere, & in recordatione diuinæ bonitatis impugnationis suæ obliuisci, ab omnibus quoque ibi phantasijs, perturbationibus, imaginationibusquæ exui.

Qui voluerit huius rei veritatem experiri, incipiat ac perseueret, & cœpti illum non pœnitebit. Itaque hæc est dies quam fecit Dominus, & ipse est dies, exultemus & letemur in ea. Vtinam eo peruenissemus, vt nulla res alia nos gaudio possit afficere, præter hanc diem, id est, præter Deum, nulla mœrore, præter culpam siue peccatum. Hoc tribuat nobis Dominus Iesus Christus, pro nobis crucifixus, mortuus ac rediuuus in secula benedictus, Amen.

Tætati quomodo sese in Christi vulneribus abscondant

IN SOLENNITATE ASCENSIONIS
Dominini nostri Iesu Christi.

De multiplici iubilo, quo Christus ascendit in cœlum, & quæ via sit illum sequendi. Sermo I.

Ascendit Deus in iubilo, Psal. XLVI. Ascensionem Domini fratres charissimi non minus cœlo quam mundo festiuam hodie recolimus: cuius lætitiã, quanta fuerit tum Christo ascendenti, tum angelis & electis omnibus, quantaquæ & hodie & perpetuo maneat, nemo potest explicare, nemo capere. In terris magna agitur celebritate gaudium, si rex, si princeps, si dominus nouus in regnum, ducatur, aut ciuitatem eligitur, instituitur, aut introducitur, atque adeo nihil non offertur festiuum, vt si quis tunc tristitiam ibi vel simularet, haudquaquam careret suspitione, ne inuideat, neue iniquum aliquod in dominũ meditetur. Itaq; immenso gaudio, cœlum terraquæ tripudiat, quãdo vniuersorum Dominus, quãdo rex & redemptor noster: imò & frater noster cœlos petit, captiuam ducens secum sanctorum patrum, quam liberauerat, captiuitatem. Non minori quoque nos hodie gaudio debemus eidem congratulari: qui quamuis in terra licet detinemur incolatu hospites, adoptione tamen sumus cœli ciues. Venite igitur exultemus Domino, iubilemus Deo salutari nostro. Quandoquidẽ Deus ipse noster ascendit in iubilo, iubilũ dicunt sancti, inexplicabile gaudiũ cordis: vel iubilus est ineffabile gaudiũ, q̄ nec taceri potest nec exprimi valet (adde) q̄ habetur pro æternis. Multiplici iubilo ascendit Christus. Primum, in iubilo proprio. Siquidem iubilauit quod voluntatem Patris impleuit: quod diabolus non potestate, sed iustitia superauit: quod denique opus nostræ redemptionis consummauit. Nam si tam immodico ad patientiũ desiderio arctabatur, vt diceret: *Baptismo habeo baptizari, & quomodo corarior vsque dum perficiatur?* nimirum æstuantissima charitate salutem nostrã accelerari fitiens: quanto nunc putandus est gaudio exultasse, quando quod tam vehementer cupiebat accelerandum, vidit consummatum? Quantum exultabat, quando iam non modo quæ ad animarum remedia essent, sciuit parata, verũ etiam quæ ad sanitatem, quæ ad integritatem, quæ ad gloriam denique perfectam pertinerent, ingenti sanctorum exercitui suo vidit munere collata? Iterum, Ascendit Deus in iubilo angelorum. Iubilauerunt etenim angeli de hominum reparatione. Quid ni iubilarent de tot hominum plena

Psal. 47.

Psal. 94.

Psal. 46.

Iubilus qui sit.

Christum multiplici ascendisse iubilo.

Luca 12.

Iubilandi Christo causa quæ fuerit.

Angelis quænam fuerit iubilandi ratio.

Luc. 15.

Fff

feli

Psal. 6.

Luc. 2.

Apostolos
iubilasse
propter tria.Iubilandi
patribus ra-
tio triplex
fuerit.

Ioan. 14.

Ascendenti
Christo cur
potissimum
sit congra-
tulandum.

Hebr. 6.

1. Ioan. 2.

Ioan. 14.

Augustin.

Vitæ ater-
næ quanta
iucunditas.

Mich. 1.

Ascensus
Christi duo
qui sint.

Ioan. 10.

Psal. 67.

Psal. 46.

Lucæ 14.

Gregorius.

felicitate, qui tantopere gaudent vel de vnius peccatoris conuersione? Iubila-
uerunt de suæ ruinæ restauratione seu restitutione, utpote quod benigne se-
cisset Dominus in bona voluntate Sion, quando iam impleret ruinas, & ad-
ficarentur muri Hierusalem. Iubilauerunt de sui regis exaltatione. Nam
eidem mox nato, & ad miseras nostras perferendas, ad passiones quoque re-
lerandas accincto lætabundi gloriam cecinerunt, quid iam cum spolijs victo-
ri ascendenti ac triumphanti ad patris dextram redeunti laudum, præcon-
torum, atque gaudiorum obtulere?

Tertio, iubilauerunt Apostoli etiam propter tria. Propter Christi glo-
rificationem, propter Spiritus sancti promissi certam expectationem, &
propter gentium vocandarum conuersionem. Quarto, iubilauerunt sancti
patres redempti cum Christo ascendentes, tum quod ab infernali sunt carce-
re liberati, tum quod angelorum agminibus sunt associati tum denique eorum
beatitudinem ex visione sanctæ Trinitatis sempiternam sunt adepti. Inter
hos nobis est etiam iubilandum gratulantibus Christo regi nostro, quod in-
trauit in gloriam suam. *Si diligeretis me*, ait Christus, *gauderetis utique, quia
vado ad patrem. Si diligeretis me*, inquit, non tantum amore concupiscens,
videlicet quo vobis ex me bene optatis: sed amicitia, qua mihi, id est, corpo-
ri meo glorificationem fauetis: *gauderetis*, id est gratularem mihi, quod
vado ad patrem. Et reuera merito quidem. Nam Titum Vespasiani filium
deo lætatum referunt pro exaltatione patris ad imperium Roman. ut nimo
mox gaudio corpus eius languesceret: & anima Christiana, anima religiosa,
pro honore, pro exaltatione, pro glorificatione domini & sponsi sui exulta-
bunda & laudans non iubilabit, aut prædilecti casto non languebit amore.
Gaudeamus igitur, quia Christus vadit ad patrem. Gaudeamus, quia præ-
cursor pro nobis introiuit in gloriam patris, ut aduocatam habeamus in
cælis. Gaudeamus, quia vadit parare nobis locum. Locum, in quo ut Augu-
stinus ait, tanta est pulchritudo iustitiæ, tanta est iucunditas lucis æternæ,
quod si non liceret amplius in ea manere, quam vnius diei mora, propter
hoc solum innumerabiles anni huius vitæ, pleni delictijs & circumstantijs
bonorum temporalium, rectè meritoque despicerentur. Hunc locum nobis
parat, non qui modo non fit, sed quia illo nos dignos facit, & ius possiden-
di nobis tribuit: illum nobis aperiens, nobis ad illum iter ostendens, & nos
in viadeducens. *Ascendit*, inquit Micheas, *pendens iter ante eos*. Duo sunt
Christi ascensus. Primus est (quem iam pridem recolimus) quo ut passus
bonus pro ouibus suis animam suam positurus, ascendit in crucem. Alter
quo hodie ascendit in cælum. In primo ascendit super occasum, quando in lig-
no nostram naturam in semetipso suspendit, & in cruce moriens mortem
calcauit. In altero ascendit in iubilo, quando naturam eandem super cæles-
tiorum ad patris dextram leuauit. Illic nobis iter pandens, quo sequendum
sit, monstrauit: hic se imitantibus in gloriam suam intrandi copiam fecit.
in priori patiendi exemplum docuit, in præsentis gloriæ suæ ut consors
efficiamur compotes fecit. Vtrunque ascensum complexus est, ad verumque
nos inuitauit, quando dicebat. *Oportuit Christum pati, & ita intrare in gloriam
suam*. Nonne & multo magis oportet nos pati, si in gloriam intrare conu-
ditimus alienam? Si hunc sine flagello non exiit, inquit Gregorius, qui sine
peccato

peccato venit, quomodo illi flagello digni non sunt, qui cum peccato venerunt? Ascendit igitur Dominus noster Iesus Christus in crucem, iter pandens ouibus suis quo sequantur. Siquidem ipse est pastor ille, quicum proprias oves emiserit, ante eas vadit, & oves illum sequuntur. Sequamur eum fratres, quia hæc via est, qua nos oporteret intrare in regnum Dei. *Omnes qui placuerunt Deo, per multas tribulationes transierunt fideles. Ludibria & verbera sunt experti, insuper & vincula & carceres. Lapidati sunt, secti sunt, tentati sunt, in occisione gladii mortui sunt. Circumierunt in melatu, in pellibus caprinis egentes, angustiiati, afflicti, quibus dignus non erat mundus, in solitudinibus errantes, in montibus & speluncis, & cauernis terra* Hæc est via Domini, hæc porta Domini & iusti intrabunt per eam. Hoc modo in crucem ascendere, est post Dominum ire. Hæretici nostri & sine operibus bonis, & sine passionum, hoc est, aduersitatum tolerantia: imò & facinoribus pleni & flagitijs obruti, sperant se introituros regnum Dei. Verum hæc non est spes, sed inconsulta præsumptio. Aded faciunt misericordem Deum, vt desinat esse iustus. Aded putant bonum, quasi eorum flagitijs faueat. Verum hoc non est esse bonum, sed pessimum. Non hanc viam elegit Dominus, non docuit. Nemo alia via præsumat querere regnum cælorum, præter eam quam & Christus docuit & ambulauit. *In mundo ait Christus, pressuram habebitis. Et iterum: Mundus gaudebit, vos autem contristabimini.* Hæc est via arcta, quam paucis peruiam fecit Christus. Quapropter gaudium nostrum sit hæc tristitia fortiter ac hilariter perpeti, expectantibus illud tempus quo simul finiantur tristitia, & in gaudium vertantur omnia. Valeant cum gaudijs suis hi, qui terrena sapunt, qui cælestia neque expectant neque quarunt, quia non quemadmodum debent, quarunt. Vos autem charissimi fratres inter infirmitates, inter tentationes, in contemptu, in fame & siti: postremo, inter aduersa quæcumque per patientiam curratis ad propositum nobis certamen, aspicientes in autorem fidei, & consummatorem Iesum qui proposito sibi gaudio sustinuit crucem confusione contempta. *Reverente enim qui talem sustinuit a peccatoribus aduersus semetipsum contradictionem, vt non fatigemini animis vestris deficientes.* Scitis quanta passus est magister vester. Scitis quanta rursus passionis ipsius corona, quanta post eius dolores & gemitus secuta sint gaudia. Ascendit quidem ipse hodie in iubilo, sed nobis tamen vestimenta suæ passionis pro testamento hic in sui memoriam & pro sui imitatione reliquit. Cecidit Helix nostro in cælum ascendenti pallium eius, quod nobis non modico desiderio est leuandum. Quod ais pallium? Nempe vestimentum illud quod angeli mirabantur in ascendente rubrum, dicentes: *Quare rubrum est vestimentum tuum?* Quibus Dominus quoque respondens: *Torcular, inquit, calcavi solus.* &c. Itaque pallium Helix nostri, pallium, inquit, Domini Iesu in hac mortali vita fuit torcular, hoc est, pati & despici, quicquid carni durius erat eligere, patris voluntatem magis quam propriam facere, vulnerari, sanguine proprio rubricari, crucifigi & mori. Hoc pallium cecidit Helix, eidem resurgenti & ascendenti quia *resurgens ex mortuis, iam non moritur, nec mors ei ultra dominabitur.* Hoc pallium cecidit Christo, relictum est nobis: quando quidem *Christus passus est pro nobis, nobis relinquens exemplum, vt sequamur vestigia eius.* Non vult nobis sufficere, quod ipse passus sit pro nobis, nisi & nos aut bona operando, aut dura patiendo eius amore sustineamus.

Ioan. 10.
Judith. 8.
Hebr. 11.
Via recta ad cælum ducens quæ sit.
Psal. 117.
Spes Lutherorum qualis.
Ioan. 16.
Ibidem.
Matt. 7.
Hebr. 11.
4. Reg. 2.
Pallium Helix mystice quid.
Esaia 63.
Ioan. 5.
Rom. 6.
1 Pet. 2.
Pallium cuiusmodi Christus nobis reliquit.

1. Cor. 1.

Aquæ pal-
lio Christi
quomodo
diuidantur.
4. Reg. 2.

neamus. Sequamur exemplum eius necesse est, & regnum cœlorum quanti illi constat, tanti nos quoque comparemus. Ita enim comparabimus: sed hoc hoc quidem, nisi per ipsum. Quid enim sunt opera nostra, quid patientia nostra ad regnum cœlorum? Sed proinde hoc dictura sit, si in primo ascensu socij fuerimus passionis, in altero confortes erimus & gloria. Ad hanc gloriam nos inuitat Christus, ad hanc nos expectat, ad hanc nobis viâ quocumque parat, cū nos castigando, cū nostra desideria praua præpediendo, cū conatus illicitos refrenando, cū ad meliora nos impellendo fatigat. Quæ cū hilariter de manu eius accipimus, cū gratias agentes, æquanimiter sustinemus, pallium quod Christo cecidit, leuamus. Hoc pallio tribulationum aquas, vt Hælisæus, quæcunque occurrerint percutientes diuidimus, vt sicco, hoc est, inoffenso pede transeamus. Quippe, cū nihii sic tentationum fluctus comprimat, nihil aduersitatum vndas aded mitiget, nihil patientibus pericula non excludat, quam Dominum nostrum Iesum Christum pro peccatis nostris ex charitate, vt nos redimat, patientem contemplari, omnia quæ super nos venire permittit, de manu ipsius accipere, ac in eius beneplacitum penitus nos illi resignare, vt pote qui nihil magis quam salutem nostram diligat, cuncta in vtilitatem nostram instituit: propterea ab omni creatura benedicendus atque laudandus in secula, Amen.

IN EADEM SOLENNITATE.

*Quod via abnegationis & patientia via est ascendendi post Christum
in cœlum. Sermo II.*

Ioan. 14.

Via post
Christum
ascendendi
in cœlum
quæ sit.
Matth. 7.

Augustin.

1. Cor. 13.
1. Pet. 2.

Ascendit iter pandens ante eos. Mich. 2. Charissimi fratres, ascensione Iesu Christi Domini nostri in cœlum hodie colimus, vnde certantibus fidem, hominibus quoque cœlorum esse reueratam portam. Habemus nihilo minus spem firmam introeundi post Iesum, tanquam post regem milites, post caput membra. Aperta nobis est porta, & via quæ illud ducit, nobis manifesta est, Christus ipse nobis est via. In se namque docuit monstravit viam qua perueniamus ad cœlum. Vita eius via nostra est. Scimus, charissimi fratres, quomodo vixerit, quomodo passus, quomodo mortuus sit Christus, quomodo deinde resurgens ascenderit in cœlum. Hanc imitationis viam necesse nos ambulare. Ipsa enim est arcta illa, quæ ducit ad viâ, quæ Christus non solis solitarijs, sed omnib. pariter beatâ viâ ingredi cupientibus instituit. Non est quæ inquiras alia via (etiam si in monasterio non fueris) nisi hæc arcta & angusta, quam Christus ipse prior ambulauit. Hanc non dedignetur ambulare homo peccator, quæ præiuit homo Deus. Euigilia igitur nunc (vt verbis vtar beati Augustini) omnis anima Christiana, & si in te eminet virtus charitatis, quæ omnia sustinet, domini tui imitare vestigia. Christus enim, ait Petrus Apostolus: *pro nobis passus est, vobis resurgens exemplum, vt sequamini vestigia eius.* Et si ille propter te de cœlesti sede ad terrena descendit, tu propter te fuge terrena, appete cœlestia. Si dulcis est mundus, dulcior est Christus. Si amarus est mundus, omnia propter te sustinuit Christus. Via tibi factus est ipse Saluator. Vides etiam, & quæris quod dicitur